

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ¹

Άννα Φαρούπου²

Η έξαρση του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης και της οικονομικής φιλελευθεροποίησης της αγοράς, τα νέα κοινωνικά δεδομένα (γήρανση του πληθυσμού, υπογεννητικότητα, εισροή μεταναστών κ.λπ.) δημιούργησαν πρόσφορο έδαφος για την προώθηση αλλαγών τόσο σε εθνικό όσο και σε τοπικό επίπεδο. Ο καθοριστικός ρόλος του κράτους ως ρυθμιστή της οικονομικής και κοινωνικής ζωής αντικαθίσταται από τις δυνάμεις της ελεύθερης αγοράς ενώ παρατηρείται ένας έντονος μετασχηματισμός μέσα από την προώθηση υπερεθνικών σχημάτων αλλά και αποκεντρωτικών διαδικασιών. Μια νέα μορφή διακυβέρνησης έρχεται να αντικαταστήσει την παραδοσιακή μορφή άσκησης της κυβερνητικής πολιτικής. Μέρος του δημοσίου τομέα ιδιωτικοποιείται και την ευθύνη για την υλοποίηση επιμέρους κρατικών επιλογών και προγραμμάτων αναλαμβάνουν από κοινού μέσα από επενδύσεις και οι ιδιωτικοί φορείς, προωθώντας ένα νέο καθεστώς εταιρικής σχέσης και συνεργασίας.

αποτελούν τυχαίες πολιτικές επιλογές, το κενόνσιανό κράτος πρόνοιας σταδιακά συρρικνώνεται και οι κοινωνικές πολιτικές αποκτούν δευτερεύουσα σημασία, καθώς προτεραιότητα της πολιτικής εξουσίας συνιστά κυρίως η προώθηση της ανταγωνιστικότητας και η ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Το τοπικό επίπεδο καλείται να αναπροσαρμοσθεί προκειμένου να αντιμετωπίσει τον γενικευμένο ανταγωνισμό για επενδύσεις και θέσεις εργασίας, τις τεχνολογικές εξελίξεις, τις αυξανόμενες προσδοκίες για ποιότητα υπηρεσιών και εξοικονόμηση χρόνου από τους πολίτες. Η άνιση διάχυση των παγκόσμιων δυνάμεων δημιουργεί «νέα κέντρα και περιθώρια». Το τοπικό και το παγκόσμιο συνδέονται και το τοπικό αποκτά στρατηγική σημασία ως κέντρο ανάδειξης και διαχείρισης των παγκόσμιων προκλήσεων και επιλογών.

Πολλά κράτη, στην προσπάθειά τους να προσελκύνουν επενδύσεις, να δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας και να «αξιοποιήσουν» με τον καλύτερο τρόπο πόρους και ανθρωπινό δυναμικό, προχωρούν στην υιοθέτηση αποκεντρωτικών ρυθμίσεων

1. Μεταπτυχιακή διπλωματική εργασία, Τμήμα Γεωγραφίας, Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο, ΜΠΣ «Εφαρμοσμένη Γεωγραφία και Διαχείριση του Χώρου», κατεύθυνση: Ανάπτυξη και Διαχείριση του Ευρωπαϊκού Χώρου. Επιβλέπων καθηγητής Κ. Χατζημιχάλης.

2. Στέλεχος Υπουργείου Εσωτερικών, email: a.faroupu@ypes.gr

Μπροστά στις ραγδαίες αυτές αλλαγές που σε καμιά περίπτωση δεν

και αλλαγών στο αυτοδιοικητικό τους σύστημα διαμορφώνοντας νέους δήμους με μεγαλύτερα πληθυσμιακά μεγέθη και διευρυμένες αρμοδιότητες.

Η έννοια του «μεγέθους» είναι μια πολύ αφηρημένη και σύνθετη ιδέα και πολλοί δήμοι μπορεί να είναι την ίδια στιγμή και μικροί αλλά και μεγάλοι, ανάλογα με τις διαφορετικές μεταβλητές. Το μέγεθος μπορεί να μεταφραστεί με βάση τον πληθυσμό, την πληθυσμιακή πυκνότητα, την τοπική οικονομία, το γεωγραφικό μέγεθος, τους πόρους, τις αρμοδιότητες, την αρχή της επικουρικής, το βαθμό αποκέντρωσης μιας χώρας κ.λπ. Συνήθως, τα δύο δυνητικά μέτρα μεγέθους είναι ο πληθυσμός και η επιφάνεια (CDLR Report 2001: 8).

Η επίδραση του μεγέθους στην αποτελεσματικότητα καθίσταται ιδιαίτερα πολύπλοκη. Οι λιγιστές έρευνες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα μας έχουν δώσει αντικρουόμενα αποτελέσματα (CDLR Report 2001: 11). Ένα σημαντικό επιχείρημα για τις συγχωνεύσεις δήμων και τη δημιουργία μεγάλων τοπικών εδαφικών οντοτήτων είναι η ύπαρξη οικονομικών κλίμακας. Ωστόσο, αυτή η θεωρία βασίστηκε πάνω στην υπόθεση της απόλυτης ομοιομορφίας της παραγωγής (output). Οι τοπικές κοινωνίες όμως δεν είναι ομοιόμορφες οντότητες, παράγουν ποικίλα είδη προϊόντων, κάποια από αυτά είναι μετρήσιμα ενώ κάποια άλλα δεν είναι (CDLR Report 2001: 10, Mouritzen 2005). Κάποιες από τις αρμοδιότητες της τοπικής αυτοδιοίκησης που θεωρούνται εντάσεως κεφαλαίου (π.χ. ύδρευση, αποχέτευση, διαχείριση απορριμμάτων κ.λπ.) όπως επίσης και τα βασικά έξοδα μιας κοινότητας (π.χ. μισθοί

δημάρχου, συμβούλων, γραμματέων, κ.λπ.) μπορεί να θεωρηθούν καθαρές περιπτώσεις, οικονομικών κλίμακας (Mouritzen 2005). Οι περισσότερες όμως δραστηριότητες της τοπικής αυτοδιοίκησης είναι συνήθως εντάσεως εργασίας, οπότε δεν μπορούμε να μιλάμε για οικονομίες κλίμακας, διότι πρόκειται για υπηρεσίες που έχουν σχέση με τον άνθρωπο, π.χ. θέματα εκπαίδευσης, βοήθεια στο σπίτι, ημερήσια φροντίδα για παιδιά, αντιμετώπιση και εξάλειψη διαφόρων κοινωνικών προβλημάτων κ.λπ. (CDLR Report 2001: 10, Mouritzen 2005).

Ενώ υπάρχουν οικονομικά οφέλη όταν από τους μικρούς δήμους μεταφερόμαστε σε μεγάλους, δεν συμβαίνει το ίδιο όταν έχουμε να κάνουμε με υπερβολικά μεγάλους δήμους διότι τότε έχουμε μεγαλύτερο κόστος υπηρεσιών. Οι υπερβολικά μεγάλοι δήμοι λοιπόν καθίστανται οικονομικά ασύμφοροι (Mouritzen 2005). Πολύ πιθανόν, σύμφωνα με κάποιες πρόσφατες έρευνες, η αποτελεσματικότητα να μπορεί να επιτευχθεί σε μεσαία μέγεθος: ούτε πολύ μεγάλα αλλά ούτε και πολύ μικρά (γύρω στις 30.000 με 40.000 κατοίκους), (CDLR Report 2001: 10, Mouritzen 2005, Jorgensen και Vagnby 2005: 7).

Αναφορικά με τη συσχέτιση του μεγέθους και της παροχής ικανοποιητικών υπηρεσιών, λέγεται ότι οι πολίτες απολαμβάνουν υψηλότερο βαθμό ικανοποίησης στις μεγάλες τοπικές ενότητες επειδή συνήθως είναι πιο εύρωστες οικονομικά και παρέχουν πιο εξειδικευμένες υπηρεσίες· ωστόσο έχει διαπιστωθεί ότι οι πολίτες μιας μικρής αλλά ομοιογενούς εδαφικής οντότητας είναι περισσότερο ικανοποιημένοι από τις υπηρεσίες. Στις συγχωνεύσεις

ετερογενών δήμων έχουμε αύξηση του αισθήματος ανικανοποίητου, αντίθετα με την περίπτωση όπου ομοιογενείς ενότητες συγχωνεύονται και είναι πιθανότερο το αποτέλεσμα να ικανοποιεί περισσότερο (CDLR Report 2001: 15, Mouritzen 2005).

Αν και είναι αρκετά καλά τεκμηριωμένο ότι οι δήμοι με πληθυσμό κάτω των 7.000 κατοίκων δεν ανταποκρίνονται σε διοικητικές και διαχειριστικές αρμοδιότητες, έρευνες που διεξήχθησαν στην Ελβετία και την Ολλανδία καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η σχέση ανάμεσα στις διαχειριστικές ικανότητες και το μέγεθος των τοπικών κοινωνιών ποικίλει ανάλογα με το πολιτικό πεδίο (CDLR Report 2001: 11).

Αναφορικά με τη συσχέτιση πληθυσμιακής κλίμακας, δημοκρατίας και πολιτικής συμμετοχής είναι διαδεδομένο ότι, εάν επιθυμεί κανείς να αυξήσει τη δημοκρατία και τη συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία, πρέπει να μειώσει το μέγεθος των ΟΤΑ (CDLR Report 2001: 12). Η συμμετοχή των πολιτών στις εκλογικές αναμετρήσεις φθάνει στο ζενίθ της στους δήμους με πληθυσμό μεταξύ 15.000 και 40.000 κατοίκων ενώ η συμμετοχή μέσα από πολιτικά κόμματα και οργανώσεις είναι σαφώς μεγαλύτερη και πιο δυναμική στους μεγάλους δήμους. Οι μεγάλοι δήμοι είναι πολύ πιθανόν να οδηγούν σε μια πιο επαγγελματική θεώρηση της πολιτικής (Mouritzen 2005).

Στις μικρές εδαφικές ενότητες παρατηρείται μεγαλύτερη επιρροή των πολιτών στις λήψεις συλλογικών αποφάσεων, στενότεροι δεσμοί μεταξύ ηγεσίας και πολιτών, μεγαλύτερη ομοιογένεια, υψηλότερος βαθμός συμμετοχής, διαζώσης επα-

φές με τους πολιτικούς ηγέτες και τους πολίτες, τελικά καλύτερη αίσθηση του ανήκειν (CDLR Report 2001: 20). Ευνοείται όμως η ολιγαρχία καθώς αναπτύσσονται ισχυρότεροι μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου και κοινωνικής ομοιομορφίας, ενώ ασθενούν η πολιτική επικοινωνία και οι πολιτικοί θεσμοί (κόμματα, ομάδες πίεσης, ΜΚΟ κ.λπ.)· επιπλέον, οι πολιτικοί ταγοί αδυνατούν πολλές φορές να λάβουν αποφάσεις που έρχονται σε σύγκρουση με τα τοπικά συμφέροντα. Εντέλει το μικρό μέγεθος ευνοεί την επικράτηση των ομάδων ελίτ (CDLR Report 2001: 12, Mouritzen 2005).

Στις μεγάλες εδαφικές ενότητες παρατηρείται ποσοτική και ποιοτική προσέλευση υποψηφίων αντιπροσώπων στα τοπικά συμβούλια· επίσης παρατηρείται μεγαλύτερο πεδίο δράσης των ομάδων συμφερόντων αντιπροσωπεύοντας έτσι μια πιο πλουραλιστική κοινωνία, μεγαλύτερη πιθανότητα για την ενίσχυση μιας συσπειρωμένης κοινωνίας των πολιτών (CoE/CDLR Report 2001). Επιπλέον, στους μεγάλους ΟΤΑ το κόστος συμμετοχής είναι μεγαλύτερο αλλά παρατηρείται και μικρότερη αναλογία μεταξύ πολιτών και ηγετών. Το πιο σημαντικό απ' όλα όμως είναι ότι στις μεγάλες τοπικές κοινωνίες οι πολίτες χάνουν την αίσθηση της κοινότητας και της πολιτικής τους ταυτότητας, αναπτύσσουν σύνδρομο αποξένωσης και ενδιαφέρονται λιγότερο για τις δημόσιες υποθέσεις, αποστασιοποιούνται από την πολιτική εξουσία και παραμένουν απαθείς επειδή το κόστος της συμμετοχής στην δημοκρατική διαδικασία είναι πολύ υψηλό και η συμμετοχή περιορίζεται σε λιγο-

στους πολίτες (CDLR Report 2001: 12-13). Σύμφωνα με έρευνες (1999) που έγιναν στη Δανία, η εμπιστοσύνη των πολιτών προς την κοινότητα και τους πολιτικούς μειώνεται όσο το μέγεθος του δήμου αυξάνεται (Mouritzen 2005, CDLR Report 2001: 14).

Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι η συμμετοχή των πολιτών είναι μεγαλύτερη στις μικρές εδαφικές ενότητες, αποδείχθηκε από σχετικές έρευνες ότι το μέγεθος των δήμων δεν επηρεάζει το ενδιαφέρον και τις γνώσεις των πολιτών για τις τοπικές πολιτικές υποθέσεις, ούτε και την αντίληψη των πολιτών για τους τοπικούς άρχοντες και την εμπιστοσύνη τους για τις τοπικές πολιτικές αποφάσεις (Larsen Albrekt Christian 2002: 317).

Οι συγχωνεύσεις τοπικών ή περιφερειακών αρχών πρέπει να αποτελεί αντικείμενο επισταμένης ανάλυσης και διαβούλευσης πριν την λήψη των τελικών αποφάσεων και όταν αυτές επιχειρούνται θα πρέπει να είναι επιλεγμένες και εξατομικευμένες. Όπου η τοπική ή περιφερειακή αρχή κρίνεται υπερβολικά μικρή, τότε το ενδεχόμενο εξωτερικών ενώσεων και συνεργασιών θα πρέπει να εξετάζεται ως πιθανή λύση. Αυτού του είδους οι συνεργασίες μπορούν να είναι οριζόντιες, κάθετες καθώς επίσης και διασυνοριακές. Στην περίπτωση που η τοπική ή περιφερειακή αρχή κρίνεται υπερβολικά μεγάλη, τότε το ενδεχόμενο της αποκέντρωσης και της αποσυγκέντρωσης θα πρέπει να εξετάζεται ως ενδεχόμενη λύση. Τέλος, προτού ορίσουμε το θέμα του μεγέθους των τοπικών διοικήσεων, πρωταρχική σημασία έχει να ξεκαθαρίσουμε τι είδους τοπική αυ-

τοδιοίκηση επιθυμούμε και στη συνέχεια να προβούμε στον προσδιορισμό του μεγέθους. Διότι πρόκειται καθαρά για πολιτικό θέμα (CDLR Report 2001: 9).

Μεταρρύθμιση στη Δανία

Η Δανία, χώρα του σκανδιναβικού σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου Καπιταλισμού Ευημερίας, αποτελεί παράδειγμα χώρας της ΕΕ που προχώρησε, το χρονικό διάστημα 2002-2007, σε αλλαγές στο αυτοδιοικητικό της σύστημα.

Η χώρα αντιμετωπίζει, όπως και οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, τεράστιες προκλήσεις. Η παγκοσμιοποιημένη κοινωνία και η υιοθέτηση νεοφιλελεύθερων πολιτικών έχουν φέρει τη Δανία ενώπιον νέων προκλήσεων, όπως είναι η εισροή ενός μεγάλου αριθμού μεταναστών που έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της ομοιογένειας της κοινωνίας. Στο μέλλον η μεγαλύτερη πρόκληση για τη Δανία θα είναι η γήρανση του πληθυσμού. Το περίφημο κράτος πρόνοιας θα καταπονηθεί σοβαρά από τις ανάγκες του ηλικιωμένου πληθυσμού ενώ, από την άλλη, θα πρέπει να αντιμετωπίσει τη συρρίκνωση του ενεργού εργατικού δυναμικού που αποτελεί βασική πηγή της φορολογίας επί του εισοδήματος. Εάν δεν αλλάξει κάτι, η Δανία δεν θα είναι σε θέση να διατηρήσει το επίπεδο των κοινωνικών παροχών που παρέχει αυτή τη στιγμή στους πολίτες της. Εκτιμάται ότι ένας από τους βασικότερους λόγους για τους οποίους προωθήθηκε η διοικητική μεταρρύθμιση και η δημιουργία μεγάλων εδαφικών ενοτήτων ήταν το αναμενόμενο

πρόβλημα των δήμων για τη στελέχωση των υπηρεσιών τους στο μέλλον (Mouritzen 2005).

Επανεξετάζοντας λοιπόν τη λειτουργία του συστήματος τοπικής και περιφερειακής αυτοδιοίκησης, το οποίο είχε ήδη διανύσει περίπου 30 χρόνια ζωής, διαπιστώθηκε ότι το μικρό μέγεθος το διοικητικών δομών των δήμων, ο μη ξεκάθαρος καταμερισμός των αρμοδιοτήτων και η ύπαρξη επικαλύψεων ανάμεσα στα τρία διοικητικά επίπεδα καθιστούσαν το σύστημα δαπανηρό και αναποτελεσματικό. Η μέχρι τότε διαίρεση των αρμοδιοτήτων θεωρήθηκε ότι δεν ήταν οικονομικά συμφέρουσα ενώ το μέγεθος των Περιφερειών και των Δήμων δεν ήταν ικανό να συμβάλει στην αποτελεσματική άσκηση των αρμοδιοτήτων και ο υφιστάμενος καταμερισμός των αρμοδιοτήτων του δημοσίου τομέα ήταν ακατάλληλος.

Το έμβλημα της διοικητικής μεταρρύθμισης της Δανίας αποτυπώθηκε στην φράση *«αποτελεσματικότερος και απλούστερος δημόσιος τομέας»*. Έτσι, μετά την ολοκλήρωση της μεταρρύθμισης οι 14 Κομητείες αντικαταστάθηκαν από 5 Περιφέρειες (β' βαθμός αυτοδιοίκησης), ενώ οι 275 Δήμοι (α' βαθμός αυτοδιοίκησης) μειώθηκαν σε 98. Μετά τη μεταρρυθμιστική προσπάθεια, το μέγεθος των Δήμων αυξήθηκε και μεταφέρθηκαν περαιτέρω αρμοδιότητες στους ΟΤΑ, οι μεγάλοι Δήμοι θέτουν τις βάσεις για μια πιο ξεκάθαρη κατανομή αρμοδιοτήτων και διευκολύνουν την κεντρική εξουσία να ενισχύσει περαιτέρω την διοίκηση μέσω στόχων στο πλαίσιο της Νέας Δημόσιας Διοίκησης (New Public Management).

Σημαντική αρνητική αλλαγή είναι η αποδυνάμωση του β' βαθ-

μού αυτοδιοίκησης, καθώς έχουμε μείωση του αριθμού των Περιφερειών, στέρηση της οικονομικής τους αυτοτέλειας και απώλεια του μεγαλύτερου μέρους των αρμοδιοτήτων τους. Η δεύτερη σημαντική αλλαγή είναι η δημιουργία μεγάλων δήμων με μέσο όρο πληθυσμιακού μεγέθους τους 55.000 κατοίκους, από 18.800 στο παρελθόν, γεγονός που συνεπάγεται αξιοσημείωτη μείωση των αιρετών και μεγάλη απόσταση μεταξύ πολιτών και τοπικών αρχών ειδικά σε απομακρυσμένες και αραιοκατοικημένες περιοχές. Η νέα αυτή μορφή των δήμων θέτει υπό αμφισβήτηση κατά πόσο το μεγάλο μέγεθος των νέων ΟΤΑ μπορεί να εγγυηθεί καλύτερες και ποιοτικότερες υπηρεσίες προς τους πολίτες, ενώ δίνει τη δυνατότητα ακόμα περισσότερο στον ιδιωτικό τομέα να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον δημόσιο τομέα. Τέλος, ένα από τα αρνητικά της εν λόγω μεταρρύθμισης είναι η ισχυροποίηση του ρόλου του κράτους, το οποίο ασκεί ακόμα μεγαλύτερο έλεγχο στους ΟΤΑ, παρεμβαίνει σε διαδημοτικές συνεργασίες και αναλαμβάνει ένα μεγάλο μέρος των αρμοδιοτήτων που απώλεσε η περιφερειακή αυτοδιοίκηση.

Η δομή της τοπικής αυτοδιοίκησης ενός κράτους δεν θα πρέπει να επιλέγεται με πρωταρχικό κριτήριο την ικανότητα των δήμων να παρέχουν ικανοποιητικές κοινωνικές υπηρεσίες διότι, σε αυτή την περίπτωση, η σπουδαιότητα της τοπικής δημοκρατίας που δεν είναι μετρήσιμη μειώνεται. Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι άλλο θέμα είναι η τοπική δημοκρατία και άλλο η αποδοτικότητα και η αποτελεσματικότητα. Το πρώτο είναι η στέρεα βάση για να λειτουργήσουν όλα τα υπό-

λοιπα. Εάν η παροχή ικανοποιητικών υπηρεσιών είναι το ζητούμενο, οι αρμοδιότητες θα πρέπει να ανατίθενται σε ανώτερο διοικητικό επίπεδο, ίσως περιφερειακό, ή σε διαδημοτικές συνεργασίες, ή ακόμα και σε κατά τόπους εθνικές υπηρεσίες όπου μπορεί να εξασφαλισθεί το ιδανικό πληθυσμιακό μέγεθος.

Η Δανία, χώρα με ένα από τα δικαιότερα πολιτικά συστήματα του κόσμου, στην προσπάθειά της να συνεχίσει να παρέχει κοινωνικές υπηρεσίες χωρίς πρόσθετους φόρους παρά τα διογκούμενα κοινωνικά προβλήματα, επιχειρεί αλλαγές σε τοπικό επίπεδο που περιορίζουν την τοπική δημοκρατία. Η τοπική δημοκρατία δεν είναι κάτι μετρήσιμο. Είναι όμως πολύ σημαντική για την εύρυθμη λειτουργία μιας κοινωνίας. Δεν είναι όλα στη ζωή μας μετρήσιμα, υπάρχουν αξίες που στηρίζουν κοινωνίες και η τοπική δημοκρατία είναι μια από αυτές. Διότι η αντιπροσώπευση και η εγγύτητα είναι θεμελιώδεις αξίες και αποτελούν τις βάσεις για να στηριχθεί η τοπική δημοκρατία. Το θέμα δεν είναι η τοπική δημοκρατία να έχει περιεχόμενο με καλύτερες υπηρεσίες, διότι αν δεν υπάρχει ικανοποιητική εκπροσώπηση στα δημοτικά συμβούλια και οι πολίτες βρίσκονται σε μεγάλη απόσταση από την τοπική εξουσία, τότε, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και ο Henrik Stougaard:³

«...υπάρχει φόβος για το τέλος της τοπικής δημοκρατίας και της μονόπλευρης επικράτησης του κράτους στη χώρα. Η τοπική δημοκρατία είναι ένας θησαυρός που οι προηγούμενες γενιές κληροδότησαν στις επόμενες γενιές και έχουμε την υποχρέωση να τη διαφυλάξουμε».

Οι τοπικές οντότητες είναι σχολεία δημοκρατίας για τους πολίτες και τους ηγέτες, για την προώθηση της δημοκρατίας και τη διευκόλυνση της μαζικής συμμετοχής. Ακόμα και αν ζούμε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, οι άνθρωποι είναι «όντα εγγύτητας» (CDLR Report 2001: 15).

Ωστόσο, εκείνο που πρέπει να επισημάνουμε είναι ότι η Δανία είναι μια χώρα στην οποία η δημοκρατία και τα κοινωνικά κεκτημένα είναι από τα υψηλότερα παγκοσμίως. Συνεπώς, ακόμα και έπειτα από τις ανωτέρω μεταρρυθμίσεις, η χώρα εξακολουθεί να παραμένει από τις δημοκρατικότερες του κόσμου.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

3. Μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Roskilde της Δανίας, ο οποίος ανήκει στο πολιτικό κόμμα Socialistisk Folkeparti.

Ενδεικτική ξενόγλωσση βιβλιογραφία

- Council of Europe-CDLR Report (1994), *Definition and Limits of the Principle of Subsidiarity*.
- Council of Europe (1997), *Structure and operation of local and regional democracy, situation in 1997, Denmark*.
- Council of Europe-CDLR report (2001), *Relationship between the size of local and regional authorities and their effectiveness and economy of their action*.
- Council of Europe (2004), *Recommendation 12 of the Committee of Ministers to member states on the processes of reform of boundaries and/or structure of local and regional authorities*.
- Council of Europe (2005), *Recommendation 164 on local and regional democracy in Denmark*.
- Esping-Andersen, G. (1990), *The three worlds of Welfare Capitalism*, Κέμπριτζ: Polity Press.
- Esping-Andersen, G. (1998), *Welfare States in Transition, National Adaptations in Global Economies*, Λονδίνο: Sage Publications.

- Esping-Andersen, G. (2003), *Why We Need a New Welfare State*, Οξφόρδη: Oxford University Press.
- Harvey, D. (1989), «From managerialism to entrepreneurialism: the transformation of governance in late capitalism», *Geografiska Annaler* 71b: 3-17.
- Harvey, D. (2001), *Spaces of capital: towards a critical geography*, Εδιμβούργο: Edinburgh University Press.
- Harvey, D. (2005), *Spaces of neoliberalization: towards a theory of uneven geographical development*, Στουτγάρδη: Franz Steiner.
- Healey, P., Cameron, S.J., Davoudi, S., Graham, S., Madanipour, A. (1996), *Managing Cities. The new urban Context*, Λονδίνο: John Wiley.
- Mouritzen, P.E. (2007), «Reforming Local Government in Denmark: How and Why?», *The Local World Collection. Centre per a la Innovació Local. Diputació de Barcelona* 2007.
- Mouritzen, P.E. (2005), «Denmark, Local Government in Denmark: Ripe for Reform?», *The Local World Collection. Centre per a la Innovació Local. Diputació de Barcelona* 2005.